

Pippa

Pippa

is een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

Eerste druk: Juli 2019

Tweede druk: Augustus 2019

© 2019 Van Driel Publishing en Dani van Doorn

Auteur: Dani van Doorn

Redactie: Inge Boesewinkel

Omslagontwerp: Raymond Zachariasse

Omslagbeeld: Ilina Simeonova en Greg Montani

Opmaak: Terry van Driel

ISBN: 978 90 829494 3 8

ISBN: 978 90 829494 4 5 (e-book)

NUR: 342, 344

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tussen Londen & Surrey deel 1

Pippa
Dani van Doorn

VAN DRIEL PUBLISHING • ROMAN

Met dank aan mijn collega's Marina Folkers, Els Knoope en Saskia Schouten voor hun onmisbare feedback.

Hoofdstuk 1

Pippa Wesley stond juist op een stoel met een bezem het spinrag uit de hoeken van de zitkamer te verwijderen toen Hannah binnenkwam.

‘Miss Pippa, er is iemand voor u.’

O nee, niet nu ze net huishoudelijk werk stond te doen in een van Hannahs enorme schorten! Terwijl de oude dienstmeid van oor tot oor glimlachte, verscheen er al een jongeman met een olijk gezicht in de deuropening.

‘Rub!’ riep Pippa verrukt en sprong van de stoel, pardoos in zijn armen, zodat zijn hoge hoed uit zijn handen viel. ‘Je bent weer thuis!’ Wat had ze hem gemist.

Ruben knelde haar even tegen zich aan. ‘Kitten! Ik heb je veel te lang niet gezien.’ Hij gaf haar een zoen op haar wang en hield haar toen op een armlengte om haar van top tot teen te bekijken. ‘Je bent niets veranderd.’

Ze grijnsde stralend terug. ‘Gewoon een ouwe vrijster geworden, maar verder niets veranderd. Ja, ja, Rub.’

‘Onzin, jij blijft altijd een meisje. Hoe gaat het met jul-lie?’ Hij raapte zijn hoed op.

‘Goed, we leven ons rustige leventje tot tevredenheid.’ Pippa wilde vragen hoe het met hem ging, maar iets in zijn gezicht weerhield haar ervan.

‘Mooi!’ De snelle glimlach die zijn woorden begeleidde, bereikte zijn ogen niet en hij liet haar los om verstrooid door de kamer te lopen. Af en toe pakte hij wat vast en

mompelde dingen als: ‘O ja, dat berenbeeldje van hout dat ik heb gesneden, niet eens zo slecht... En dat vaasje dat ik heb gelijmd staat er ook nog steeds.’

Pippa knikte naar Hannah dat ze kon gaan en bestudeerde Ruben terwijl hij rondliep. Er was iets met hem... Dit was geen gezelligheidsbezoekje; Ruben zat in moeilijkheden. Ze kende haar speelmaatje en jeugdvriend te goed om dat niet aan hem te merken.

‘Ga zitten, Ruben,’ zei ze uiteindelijk en ze nam plaats op een stoel.

Hij liet zich op de sofa vallen en zuchtte diep, terwijl hij somber voor zich uit staarde.

‘Wat is er, jongen?’ vroeg ze, zoals altijd recht op de man af.

Eventjes trok er een grimas over zijn gezicht. ‘Jou hoef ik nooit iets wijs te maken. O, Pip, ik zit zo in de puree!’ Hij leunde met zijn elleboog op zijn knie en boog zich voorover om zijn hand door zijn dikke kastanjebruine haar te halen. ‘Ik geloof dat ik nu niet meer te helpen ben.’

‘Waar gaat het over, je erfenis?’ Zijn vader was enkele maanden geleden overleden en aangezien Ruben de keramiekkabriet zou erven, leek dat haar het meest voor de hand liggend.

‘Mijn erfenis,’ herhaalde hij bitter. ‘Die is goed. Mijn erfenis ja, een fabriek waar ik niets over te vertellen heb totdat ik getrouwd ben, en die nu ook nog in beslag is genomen door een schuldeiser wiens ongelijk ik binnen een half jaar moet bewijzen.’

‘O, Rub, wat afschuwelijk,’ zei ze geschrokken. Veront-rust liet ze haar ogen over zijn gezicht glijden. Hij zag eruit alsof hij dagenlang niet had geslapen. Misschien had hij zich de geschiedenis met Rebecca Somerset toch meer aangetrokken dan ze had verwacht. In de roddelrubrieken

van de Londense kranten was een tijdje gezinspeeld op een huwelijk tussen Rebecca en Ruben omdat ze vaak in elkaars gezelschap waren gesignaleerd en op zeer vertrouwelijke voet leken te staan. Maar het was niet op de verwachte verlovings uitgelopen, want gisteren had er een berichtje in de krant gestaan dat Rebecca getrouwd was met de edelman die het landgoed naast dat van haar vader bewoonde.

Ruben verborg zijn gezicht in zijn handen en kreunde: 'O Pip, ik voel me zo ellendig, ik weet echt geen uitweg uit deze situatie. En de fabriek is alles voor me, dat weet je!'

'Eigenlijk niet,' antwoordde ze kalm, gewend als ze was aan Rubens steeds wisselende interesses. 'Je hebt het afgelopen jaar grotendeels in het buitenland en Londen doorgebracht.'

'Ja, maar het is nu eenmaal traditie dat een gentleman na zijn studie een lange rondreis door Europa maakt om andere culturen en de bijbehorende kunstschaten te leren kennen. Dan kun je met eigen ogen zien waar je al die tijd in je studieboeken over hebt gelezen.' Ineens begonnen zijn ogen te glimmen. 'O Pip, je had erbij moeten zijn. Ik heb zulke prachtige dingen gezien: adembenemende landschappen, woeste bergen en zeeën en de meest indrukwekkende steden vol schitterende bezienswaardigheden.'

Pippa stond op en pakte een paar schetsjes van de schouwmantel. 'Ik heb alle tekeningen die je me hebt opgestuurd bewaard en kijk er regelmatig naar. Ze zijn echt mooi! Je was altijd al goed in tekenen.'

Ruben keek ze even door. 'Als ik die plaatjes zie, krijg ik heimwee. Thuis heb ik grotere tekeningen liggen en ik had ook allerlei souvenirs gekocht die ik je wilde laten zien. Toen vader nog helder van geest was, raadde hij me aan om overal waar ik kwam keramiek te kopen en dat heb ik gedaan. Ik had een paar kisten vol mooie exemplaren van alle

bekende porseleinfabrieken uit Europa.’ Hij versomberde weer. ‘Ik zou ze je graag laten zien, maar ik was zo stom om ze naar de fabriek te sturen. Huntingdon heeft ze nu en ik kan er niet meer bij.’

‘Huntingdon?’ vroeg Pippa.

‘Ja, de schuldeiser die van de week beslag op de keramiekfabriek van mijn familie heeft laten leggen,’ antwoordde Ruben fronsend. ‘Het heeft te maken met het afbetalen van een ereschuld van vaders broer. Een groot bedrag waar mijn vader een bepaalde som geld voor moest lenen. De fabriek diende als onderpand.’

Pippa knikte begrijpend. Een familienaam moest altijd in ere gehouden worden, ongeacht de consequenties. Hoewel haar eigen familie geen bezit had en haar vader een praktijk voerde als jurist, behoorde ze wel tot de landadel en kende ze de etiketteregels. ‘Niet erg voorzichtig van hem...’

‘Ja, het klinkt dom,’ beaamde Ruben en hij gaf haar de schetsjes terug. ‘Maar het kon niet anders. De zaak moest zo gauw mogelijk worden rechtgezet, voordat iedereen erover zou horen. En je weet dat ik niet zijn favoriete zoon was. Dat was George als oudste zoon en opvolger. Zijn toekomst is verzekerd sinds hij het familielandgoed heeft geërfd. Vader zal wel gedacht hebben, die fabriek gaat toch naar Ruben, laat hij het risico maar lopen.’

‘Je vader hield heus wel van je, maar hij ging mentaal hard achteruit in het laatste jaar voor zijn dood.’ Het deed Pippa altijd zeer als Ruben zo negatief over zichzelf sprak.

‘Zeg dat wel! Toen ik terugkwam ben ik behoorlijk geschrokken van hoe ik hem aantrof. Kennelijk vond niemand het belangrijk genoeg om me daar bericht van te sturen, terwijl ons reisschema bekend was. Ook weer een voorbeeld van hoe geliefd ik ben bij mijn broer en mijn

zogenaamde moeder. Na de begrafenis voelde ik me zo ongewenst op Arlington Manor dat ik zo gauw mogelijk naar Londen ben vertrokken in de hoop een goede vrouw te vinden, conform de eis in vaders testament. Dan kon ik tenminste de leiding van de fabriek op me nemen. Maar ik heb de verkeerde achterna gelopen, met als gevolg dat ik nu met lege handen sta. Geen vrouw en geen fabriek.’ Hij keek haar ineens aan met zijn grote blauwe ogen. ‘Heb jij geen ideeën, Pip? Jij wist me vroeger altijd te redden als ik me weer eens in de nesten had gewerkt. En deze situatie heb ik niet eens zelf veroorzaakt.’

‘Om te beginnen moet je dus getrouwd zijn om de fabriek te erven,’ begon ze rustig de zaak op een rijtje te zetten. ‘En je hebt geen andere gegadigde, begrijp ik?’

Ze zag de pijn in zijn ogen terwijl hij zijn hoofd schudde. ‘Tussen mij en Becky is het helemaal over. Gisteren is ze getrouwd met die oude buurman van haar vader en nu hebben ze één groot landgoed.’

‘Zaken gaan voor de liefde,’ prevelde Pippa. ‘Heeft ze geen schattig zusje of nichtje?’

‘Vergeet het maar... Ik ben een fortuinjagende arme luis die een rijke vrouw zoekt om leeg te zuigen. Zo wordt er sinds die beslaglegging over me gepraat in Londen.’

‘Is dat niet wat overdreven? Je hebt toch onderdak op Arlington Manor? Je broer George zal je er echt niet uitgooien. Je moeder woont er ook nog.’

‘Ja, zolang ik vrijgezel ben heb ik onderdak, maar het is toch niet groot genoeg voor twee gezinnen? Georges vrouw is in verwachting en je weet hoe dol de weduwe Arlington op me is, maar niet heus.’ Ongeduldig stond hij op en liep naar het raam. Hij duwde de kanten gordijnen opzij en keek naar zijn voorvaderlijk huis aan de overkant van het riviertje. ‘Het is maar een klein landgoed en de opbrengst

is net groot genoeg om één gezin op stand te kunnen laten leven. Ik ga niet parasiteren op het inkomen van mijn broer. Bovendien ging mijn hart altijd uit naar de fabriek.’

‘Werkelijk?’ merkte Pippa laconiek op. Ze wist dat hij de laatste jaren een deel van zijn vakanties in de keramiekkabriek had doorgebracht, om de gang van zaken te leren kennen. Maar hij leefde zich liever uit in het boetseren dan in de bedrijfsvoering. Spijbelen om zijn tijd met haar door te brengen had hij trouwens ook graag gedaan.

‘Natuurlijk!’ Ruben draaide zich om en begon door de kamer te lopen. ‘Een man moet wat te doen hebben, Pippa, een doel hebben. Zonder de fabriek heb ik niets en kan ik niets. Keramiek is mijn grote liefde, ik dacht dat je dat wel wist.’ Hij keek haar wrevelig aan.

Ze bleef vasthouden aan haar sceptische houding om te zien in hoeverre hij het meende. ‘Ik ken jou als een jongeman die voortdurend van grote liefde verandert. Vroeger wilde je naar zee, maar daar ben je sinds dat incident met het vlot vanaf gestapt.’

‘Toen was ik pas zeven of zo!’ Hij glimlachte en dit keer deden zijn ogen wel mee. ‘Ik zie je nog voor me, zoals je als een poes naar me toe zwom om me te redden, terwijl ik op mijn zelfgemaakte vlot afdreef naar de watermolen. Met die grote bruine ogen en die flapootjes die door je sliertharen heen staken leek je sprekend op een verzopen katje.’

Ironisch trok Pippa haar wenkbrauwen op. ‘Ja, en mijn bijnaam Kitten blijft me eraan herinneren. Maar goed, je wilde dus eerst zeeman worden, daarna soldaat, ontdekkingsreiziger, uitvinder, goochelaar en ga zo maar door. Ik snap wel waarom je vader in zijn testament de eis heeft vastgelegd dat je eerst trouwt voordat je het beheer over de fabriek krijgt. Het wordt tijd dat je serieus wordt, ook in de

liefde. Volgens mij heb je al talloze meisjes het hoofd op hol gebracht.’

‘Nooit het jouwe,’ zei hij weer met een glimlach. ‘Daarom zijn we ook altijd zulke goede vrienden gebleven, Pip. De enige oplossing die ik kan bedenken is een verstandshuwelijk aangaan. Als iemand me nog wil.’

‘Maar zo’n huwelijk is toch niets voor jou, Ruben.’ Pippa keek bezorgd. ‘Je hebt iemand nodig die echt om je geeft en je in evenwicht houdt als je enthousiasme met je aan de haal gaat.’

Met een zucht streek hij weer door zijn haar. ‘Weet jij zo iemand?’ Het bleef even stil. Ineens klaarde zijn gezicht op. ‘Maar natuurlijk! Dat is de oplossing, ook voor jou!’

‘Wat?’ Pippa fronste haar voorhoofd. Ze was zich er niet van bewust dat ze een probleem had dat opgelost moest worden.

‘Jij bent de vrouw die werkelijk om me geeft en me ook nog kan bijsturen als het nodig is. Hoewel ik dat laatste tamelijk overdreven vind, ik ben geen kind meer.’

‘Ik?’ Met ogen als theeschoteltes keek ze hem aan. Nu was Ruben toch echt gek geworden. ‘Ik met jou trouwen? Ben je vergeten wat voor schande er aan mijn naam kleeft?’

Hij wuifde met zijn hand. ‘Iedereen hier kent je geschiedenis al en je vader is een respectabel man. Bovendien zullen ze een Arlington niet laten vallen, ook al trouwt hij met Miss Wesley. Adel trouwt met adel, wat is er logischer? En van jou uit gezien ook. Met de schande die aan je naam kleeft – zoals jij het noemt – zul je niet gauw ten huwelijk gevraagd worden.’

Trots richtte Pippa haar tengere bovenlichaam wat meer op. Ruben moest niet denken dat hij álles tegen haar kon zeggen. ‘Ik kan je vertellen dat ik verschillende huwelijksaanzoeken heb gehad, Ruben, die ik allemaal heb gewe-

gerd.’

Hij keek een beetje onnozel. ‘O? Van wie dan?’

‘Mr. Dredful, de opkoper,’ begon Pippa op haar vingers af te tellen. ‘Mr. Slurdge, de begrafenisondernemer; de oude Mr. Lackerly van Lackerly Manor; de jonge Mr. Lackerly...’

‘Hoe halen die kerels het in hun hoofd om jou zomaar een huwelijksaanzoek te doen zonder mij om toestemming te vragen! Tenslotte beschouw ik je als mijn zusje! Dredful en Slurdge, walgelijk. En Lackerly en Lackerly zijn samen minstens honderd jaar oud. Volkomen belachelijk!’ Zijn donkere wenkbrauwen zakten tot vlak boven zijn blauwe ogen.

Pippa grinnikte, omdat ze wist dat zijn bezitterigheid goed was bedoeld. ‘Ik heb een vader die ze om toestemming hebben gevraagd, Mr. Arlington.’

‘O ja, natuurlijk... Maar dan nog! Een opkoper en een begrafenisondernemer. En dan werd je zeker geacht mee te werken in de zaak? Daar ben je toch veel te fijn voor gebouwd, Pippa?’

‘Ik ben tenger, maar ook taai,’ antwoordde ze met haar kin omhoog. ‘Zoals je goed weet.’

‘Prima, dat zul je nodig hebben om met mij getrouwd te zijn. Op welke dag kan het huwelijk plaatsvinden?’

Bijna naar adem happend, ging Pippa staan. ‘Neem me niet kwalijk, Ruben Arlington, maar je hebt me nog niet eens gevraagd!’

Hij kwam ook overeind en schraapte zijn keel. Er viel een stilte in de kamer waarin alleen het tikken van de klok hoorbaar was. Pippa voelde ineens haar benen bibberig worden. Hier ging iets gebeuren wat met haar toekomst te maken had. Iets heel belangrijks.

‘Philipa Wesley,’ begon Ruben ernstig, terwijl hij haar

hand in die van hem nam. ‘Wil je mij de eer aandoen om mijn echtgenote te worden?’ Zijn helderblauwe ogen keken diep in haar bruine.

Pippa staaarde hem aan en voelde zich als een vogeltje dat gevangen was in de blik van een kat. Voor het eerst zag ze wat een aantrekkelijke jongeman Ruben was geworden, met zijn stoere, hoekige gezicht en sprekende ogen. Bijna had ze ‘ja’ gezegd, maar net op tijd kwam ze bij haar posities. ‘Ik... Daar moet ik eerst over nadenken. En vader moet ook zijn toestemming geven.’

‘Natuurlijk geeft hij zijn toestemming, ik ben een Arlington.’

Pippa probeerde niet te laten merken hoe ondersteboven ze was van zijn onverwachte huwelijksaanzoek. ‘Nou, zonder de fabriek zou ik daar niet zo zeker van zijn. Ik zal erover nadenken en ik geef je binnen twee dagen antwoord.’

‘Maar geen dag later! Daarna moet ik naar Londen om onderdak te regelen.’ Ruben klopte zijn hoge hoed af. ‘Vanwege de aankomende rechtszaak blijf ik voorlopig in de hoofdstad. Ik ben van plan om erbovenop te zitten. Gelukkig had vader vóór zijn dood al de beste advocaat ingehuurd die hij kon krijgen. Vader wist zich in zijn helderste momenten heel zeker te herinneren dat hij Huntingdon had terugbetaald, maar de kwijtschelding is zoekgeraakt.’ Hij zette zijn hoed op. ‘En nu ga ik bij je vader om je hand vragen, dan kunnen jullie de zaak vanavond bespreken. Je zult een geweldige moeder voor mijn kinderen zijn.’ Met een uitdagende grijns snelde hij de kamer uit.

Beduusd liet Pippa zich in een stoel vallen. Wat was dit nu voor een soort aanzoek? Daar moest ze nog maar eens goed over praten met haar vader. Ze glimlachte vaag. Trouwen met haar kruidje-roer-me-niet van een buurjongen,

dat was wel het laatste wat ze had verwacht te zullen doen. Haar kansen op de huwelijksmarkt waren tamelijk beperkt sinds haar moeder haar vader had verlaten voor een andere man. Verstrooid nam Pippa de bezem in haar hand en ze klom weer op de stoel om de laatste hoek te kunnen stof-fen. Intussen gingen haar gedachten acht jaar terug. Haar moeders vertrek was bepaald niet zonder gevolgen voor haar geweest. De dochter van een lichtzinnige vrouw als Lady Wesley was vast even frivool als haar moeder, hadden de inwoners van Farnham gemeend. Sindsdien vertrouwen ze haar niet meer als vriendin voor hun dochters. Een jaar lang werd ze min of meer genegeerd door de bewoners van Farnham, op een aantal goedgehartige mensen na. Pippa rimpelde haar neus bij de herinnering. Het was een uiterst pijnlijke ervaring geweest, maar daardoor trok ze nog meer naar Ruben. Omdat hij zelf niet uit een warm nest kwam, was hij altijd kind aan huis geweest bij hen en ook hij miste haar moeder sinds haar vertrek. Na een tijdje had Farnham haar wel weer geaccepteerd als respectabel lid van de burgerij. Behalve als het om bals of huwelijksaanzoeken ging, bedacht ze spottend en ze stootte bijna een schilderijtje van de muur. Kennelijk waren de jongemannen van Farnham en hun ouders nog niet vergeten dat ze een ‘losbandige’ moeder had. Op bals werd ze nooit uitgenodigd en de aanzoeken die ze had gehad, waren allemaal afkomstig van mannen van boven de veertig. Op zijn zachtst gezegd waren die heren ook excentriek te noemen. Belachelijk dat zij, de dochter van een echtbreekster, op dezelfde manier werd behandeld als, als... Ze zocht naar iets wat nog veel schandaliger was en ineens wist ze het: als een buitenechtelijk kind! Ze was Louise toch niet, de dochter van Miss Stevens die net buiten het dorp woonde. Van dat meisje had je kunnen verwachten dat ze op haar zestiende zou weglopen met

een van de kerels die altijd haar moeder ‘bezochten’. Nota bene een man die twintig jaar ouder was dan Louise zelf! Bah! dacht Pippa met afschuw. Maar de ongehuwde moeder van Louise had haar dochter nooit een goed voorbeeld gegeven, terwijl Pippa’s moeder zich tot haar vertrek altijd fatsoenlijk had gedragen in Farnham. *Maman* was bovendien de dochter van een vooraanstaande edelman! Van een Franse markies nog wel, en dát had Farnham haar moeder nooit vergeven, dat ze Française was. Maman had nu eenmaal een bruisende persoonlijkheid en een typisch Franse manier van doen.

Ach, Pippa had zich erbij neergelegd dat geen normale man met haar wilde trouwen. En om zich toch nuttig te voelen, probeerde ze zoveel mogelijk in de behoeften van haar vader en van een aantal minderbedeelden in de parochie te voorzien. Vader had haar ook weleens nodig om lastige handschriften te ontcijferen omdat zijn ogen wat minder werden. En natuurlijk waren er altijd haar geliefde borduur- en naaiwerk, of een van de culinaire recepten van haar moeder om uit te proberen. Maar ondanks haar drukke bezigheden waren er toch twee verlangens die bleven knagen: ze hunkerde naar een man om van te houden en naar kinderen om te koesteren. Misschien was een huwelijk met Ruben toch niet zo’n gek idee... Bovendien was ze bijzonder op hem gesteld en hij ook op haar. Als zijn belangstelling tenminste niet door andere mensen en bezigheden in beslag werd genomen. Dat kon de schaduwzijde van een leven met Ruben zijn. Hoelang zou hij zijn aandacht op de fabriek gericht houden voordat een nieuwe beveling hem in de greep kreeg? En hoelang zou hij haar trouw blijven?

Die avond bespraken zij en haar vader het huwelijksaanzoek. Ze had verwacht dat hij er negatief tegenover zou

staan omdat hij haar niet kwijt wilde, maar hij verraste haar.

Terwijl zij in een fauteuiltje bij het vuur zat, begon hij, staande voor de schouwmantel, zelf over het onderwerp. ‘Vandaag heeft Ruben Arlington mij om je hand gevraagd en ik begrijp dat hij jou ook al heeft gepolst. Een Arlington is een zeer goede partij voor jou, Pippa.’ Hij streek over zijn kin.

Pippa keek verbaasd naar hem op. ‘Maar stel dat hij de fabriek verliest, vader? Hoe moet hij ons dan onderhouden?’

‘Met jouw bruidsschat kan hij opnieuw beginnen, dan kan hij zich bewijzen. Ik heb intussen een huwelijksovereenkomst opgesteld waarin alles is opgenomen om jou te beschermen als je alleen achterblijft. Lees jij hem ook maar door.’

‘Dank u.’ Pippa legde het document op haar bureautje. ‘Ik weet nog niet of ik zijn aanzoek wel aanneem.’

‘Tuurlijk neem je het aan. Hij is de broer van de heer van Farnham! Wat is daar nu op tegen?’

‘Vader!’ Verontwaardigd keek ze hem aan. ‘Het gaat er toch om of we bij elkaar passen? Ik heb bij u en maman gezien hoe verkeerd het afloopt als er geen overeenkomst in karakter en opvattingen is.’

‘Dat hoef je nu niet te noemen, Philipa,’ bromde Sir James. ‘Bovendien hebben jij en Ruben het altijd al prima met elkaar kunnen vinden, dus dat is geen belemmering.’

‘Maar u dan, vader?’ vroeg ze bezorgd. ‘Zult u niet te eenzaam zijn zonder mij? En wie moet dan de documenten met moeilijke handschriften voor u ontcijferen en het huis houden leiden en ervoor zorgen dat al uw kleine wensen vervuld worden? Zoals uw pantoffels opgewarmd, uw kleding verzorgd, uw lekkerste kostjes gekocht en gekookt?’

Haar vader glimlachte. ‘Toevallig heb ik ook plannen,

Pippa, dus daar hoef je je niet ongerust over te maken. In feite komt het me wel goed uit als je een eigen huishouding krijgt. Ik overweeg namelijk om te hertrouwen.'

'Maar u bent toch nog met maman getrouwd?' Had haar vader soms zijn verstand verloren?

Sir James keek een beetje ongemakkelijk. 'Alsof ik als rechtsgeleerde niet zou weten hoe dat zit, dochter. Je moeder en ik zijn sinds kort officieel gescheiden. Zij heeft me tenslotte verlaten, dus Bijbels gezien had ik het recht om van haar te scheiden.'

'U wist waar maman was?' Ze kon haar oren niet geloven.

'Eh, niet precies, maar ik ben erachter gekomen dat ze in Londen woont.'

Nu viel Pippa's mond letterlijk open. 'Maar ik dacht... ik dacht dat ze was teruggegaan naar Frankrijk?'

'Nee, ze woont met een Engelse edelman in Londen en wenste allang te scheiden, maar daar had ik geen reden toe.'

'Maar daar moet u toch toestemming van het parlement voor krijgen en dan wordt het een openbare kwestie!' Hoe kon vader zomaar gescheiden zijn zonder dat zij ervan gehoord had? Er waren meerdere procedures voor nodig waarvan alle details in het parlement werden besproken om vervolgens breed in de krant te worden uitgemeten. En hoe kon hij de extreem hoge kosten van dergelijke procedures betalen?

'Nee, omdat je moeder en ik in Frankrijk zijn getrouwd was dat niet nodig. Volgens de wet van Napoleon kunnen echtelieden met beider instemming scheiden. Toen ik laatst voor zaken naar Londen was, ben ik samen met je moeder en eh... die Engelse edelman, even naar Frankrijk overgestoken om de zaak af te handelen. In Frankrijk denkt men daar een stuk gemakkelijker over. Het was natuurlijk een

civiele scheiding, geen kerkelijke.’

Het bleef een tijd stil, terwijl Pippa al dit onverwachte nieuws verwerkte. Tot voor kort had de oorlog tussen Engeland en Frankrijk onderling post- en reisverkeer zo goed als onmogelijk gemaakt. Daarom had ze zich erbij neergelegd dat er geen contact tussen haar en maman mogelijk was. Maar nu bleek dat haar moeder al een tijd in Londen woonde... Waarom had ze nooit geschreven of Pippa gevraagd om haar op te komen te zoeken? Ze hadden elkaar toch in het geheim kunnen ontmoeten? Verlangde zij niet naar haar dochter, zoals zij zelf naar haar moeder hunkerde? En als klap op de vuurpijl kreeg ze vanavond ook nog te horen dat ze een stiefmoeder kon verwachten. Er zou een vreemde vrouw in Wey Cottage komen wonen... Het was te veel om in één keer te kunnen bevatten. Uiteindelijk vroeg ze: ‘En met wie wilt u gaan trouwen?’

‘Met Miss Elza Plimsoll,’ antwoordde haar vader met een zelfvoldane glimlach. ‘Toen ik bedacht dat jij een dezer dagen weleens een huwelijksaanzoek zou kunnen accepteren in plaats van te weigeren, vond ik het geen opwekkend vooruitzicht om alleen achter te blijven. Ik besloot te hertrouwen en nadat ik om mij heen had gekeken naar een geschikte kandidate, trok Miss Plimsoll mijn aandacht. Het is een fatsoenlijke vrouw met een prettig voorkomen. Ze is de kleindochter van een baronet, dus ook in dat opzicht geschikt.’

Elza Plimsoll verscheen voor Pippa’s geestesoog. Een keurige schooljufvrouw met donker haar, grote blauwe ogen en een vriendelijk gezicht. Sympathiek, maar ook erg be-deesd in haar omgang met volwassenen. ‘Ze is wel een stuk jonger dan u.’

‘We schelen nog geen vijftien jaar, dus dat valt mee,’ zei haar vader onbezorgd. ‘Miss Plimsoll heeft mijn aanzoek

geaccepteerd en je begrijpt dat er door ons huwelijk een hoop gaat veranderen hier in Wey Cottage. Bescheiden als Elza is, wilde ze zich niet met jouw taken bemoeien, maar ik geef er voorkeur aan dat ze als mijn echtgenote ook vrouw des huizes wordt, met alle verantwoordelijkheid die daarbij hoort.’

‘Eh, natuurlijk,’ antwoordde Pippa, die met de minuut verbouwereerder raakte. Vader ging trouwen... Hoe was het mogelijk? Ze had altijd gedacht dat hij niet kon en wilde scheiden en daarom alleen zou blijven. Maar nu bleek dat Pippa min of meer overbodig werd in dit huis. O, ze kon vast wel enkele taken behouden, maar ze zou geen beslissingen meer mogen nemen en niets meer kunnen plannen. Elza mocht zich straks met de plezierigste kanten van het huishouden bezighouden.

Haar vader nam weer het woord. ‘Ik wilde je al voorstellen om te ruilen met Miss Plimsoll. Je weet dat ze op The Borough inwoont bij twee achternichten van mijn moeders kant. Zo hebben we elkaar ook leren kennen. Ze heeft daar de beschikking over twee ruime kamers.’

Dat ging Pippa toch te ver. ‘En moet ik dan ook voor Miss Plimsolls klas gaan staan?’ Gepikeerd verrees ze van haar fauteuiltje. ‘Dank u wel, maar ik vind het geen aantrekkelijk vooruitzicht om geen vrijheid meer te hebben en nog dankbaar te moeten zijn ook.’

‘Daarom lijkt het me een goed idee om dat aanzoek van Arlington aan te nemen. Dan krijg je je eigen huishouden.’

‘De keuze is dus inwonen bij uw twee oudere achternichten in het dorp of trouwen met Ruben en dan maar hopen dat het een succes wordt.’ Ze liep naar de gangdeur. ‘Ik ga er eens goed over nadenken, vader. Welterusten.’ Met loden voeten nam ze de trap naar haar slaapkamer.

Toen ze in bed lag, overdacht ze alles nog eens. Wat een

naar idee om ineens overbodig te worden. Zo te horen wilde vader zo spoedig mogelijk trouwen, maar waar moest zij dan heen? Vaders achternichten waren zo'n beetje de laatste familieleden bij wie ze in wilde wonen. Ze vermoedde dat ze bij die twee conservatieve dames weinig vrijheden zou hebben en dagelijks te horen zou krijgen wat een gunst het was, dat ze bij hen in huis mocht wonen. Pippa ging in gedachten haar verwanten na. Tante Dorry in Londen was de eerste die in haar opkwam. Vaders oudere zuster had al vaker gevraagd of ze niet een tijdje bij haar kon komen logeren. Maar ze had vader nooit alleen willen laten en daarbij leek haar leventje thuis veel prettiger dan een verblijf in het saaie huishouden van tante Dorry. Daar zou ze het vaste dagpatroon van haar tante moeten volgen, wat bepaald geen aantrekkelijk vooruitzicht was. Maar voorlopig was een logeerpartij bij haar tante beter dan bij vaders achternichten inwonen en evenveel zeggenschap krijgen als een kind. Of misschien moest ze toch zo snel mogelijk met Ruben trouwen. Wat een geluk dat ze altijd aan haar uitzet had gewerkt. In het donker stak ze haar hand uit om haar kersenhouten bruidskist aan te raken. Die was intussen voldoende gevuld voor een huishouding van twee. En misschien kon ze nu eindelijk een bestemming vinden voor al die prachtige stoffen die maman had laten liggen. Tenslotte had haar moeder voordat ze wegging zelf gezegd dat Pippa ze maar moest gebruiken. O, als ze maar dacht aan die mooie stoffen en meubelen die maman had besteld toen ze nog hier woonde, en aan de zijden kousen en handschoenen, dan begon ze al te watertanden. Het lag er al jaren zonder gebruikt te worden. Arme maman, ze was zo knap in het maken van haar eigen kleding en als Française wist ze altijd alles van de laatste mode, maar helaas was de rest van Farnham niet zo modebewust. Steevast viel maman met haar creaties op

plaatselijke bals en andere bijeenkomsten uit de toon. Haar moeder was niet gelukkig geweest in Farnham, maar was ze dat in Londen wel? Nam ze deel aan het openbare leven, of hield ze zich schuil zoals van een gescheiden vrouw werd verwacht? Waarom had ze nooit een brief gestuurd, dat had toch makkelijk gekund? Haar moeder had een afscheidsbrief voor haar achtergelaten, waarin ze vertelde dat ze niet langer bij Pippa's vader kon blijven, omdat er een andere man in haar leven was gekomen. Dat ze heel veel van Pippa hield, maar haar niet mee mocht nemen van haar vader en dat het zo ook beter was. Maar dat was alles. Was haar moeder haar gewoon vergeten, toen ze de deur hier achter zich dichttrok? Kon ze dat zomaar? Bij die gedachte kneep Pippa's hart samen. Nee, zij en maman waren altijd dol op elkaar geweest, dat was onmogelijk. Maar wacht eens, als ze naar Londen ging om bij tante Dorry te logeren, kon ze misschien ook haar moeder opzoeken! Wat een goed idee... Met een zucht draaide ze zich op haar zij en probeerde alle gedachten los te laten.

En zouden ze elkaar ontmoeten?

Tijdens de lunch had ze een vraag voor haar vader. Ze wist niet hoe ze het aan moest pakken en besloot maar tot een rechtstreekse benadering. ‘Vader, ik wil maman graag opzoeken als ik in Londen ben. Kunt u mij haar adres geven?’

Hij keek op met een ernstig gezicht. ‘Nee, dochter, dat is uitgesloten. Ik heb je moeder verboden om ooit contact met je op te nemen, dus het zou niet logisch zijn als ik je nu zelf haar adres gaf.’

‘Verboden!’ zei Pippa vol afschuw. ‘U hebt mijn eigen moeder verboden om me te schrijven of me te ontmoeten?’

‘Precies. Dat moest ik wel, want ik kon niet riskeren dat je door haar beïnvloed zou worden. En dat heeft goed uitgepakt,’ eindigde hij tevreden. ‘Je bent een verstandige, fatsoenlijke jonge vrouw geworden, een dochter op wie een vader trots kan zijn.’

Pippa, die hem verbijsterd had aangehoord, vloog nu verstikt door emoties overeind. ‘Draait dan alles om u? U wilde een fatsoenlijke dochter op wie ú trots kon zijn. Maar hoe zit het met mij? Ik wilde een moeder die van me hield, ik wil nog stééds een moeder die van me houdt! U had het recht niet om maman uit mijn leven te bannen!’ De tranen waren haar in de ogen gesprongen.

Het gezicht van Sir James werd een masker van afkeer. ‘Matig je toon alsjeblieft, als je tegen me spreekt. Ik had als ouder elk recht om mijn kind te beschermen tegen de losbandigheid van haar moeder.’

‘Maar ik ben al twee jaar volwassen!’ riep Pippa, die steeds bozer werd. ‘Als ik dan zo fatsoenlijk en verstandig ben als u denkt, dan kan het nú toch geen kwaad meer om haar op te zoeken? Ik houd nog steeds van haar, dat begrijpt u toch wel? Ik mis haar elke dag,’ eindigde ze met een